

הכל שוחטין פרק ראשון חולין

עין משפט
נין מצוה

ד א ב טו טז יז יח יט
כ טעף ז :

הנהגת הב"ה

(א) רבי ד"ה היתירה
וכי דהא היתירה:
(ב) ר"ה ז' אלפיס כל
הכרס: (ג) תוס' ד"ה
מומר וי' לפנות עמי
בין נסך:

שיטה מקובצת

[א] ר' יהודה בפי
כל שעה חמין לו
ישראל שעבר עליו הפסח
אמר מדאורייתא ואע"ג
דאיסורא דאורייתא היא
סמכין אהליפיו שי"מ
פשיטא לן דמחליפין.
בדאורייתא לא מקילין
וכו': [ב] דאמר ר' הור
חמורה עבודת כוכבים
שכל המורה (בה) כופר
בכל התורה כולה ואפי'
הכי: [ג] דנבחרו כוכבים
תקף עליהו ויהושפט
נבי גיא כסי' עליהו
יהושפט וכו': [ד] שהיה
כבוד ישראל יהושפט
עמו: [ה] ויסתרו עלות
לרבות כוכבים דליחסר
מאורייתא דכתיב ישות
יין [דע"ר] [ז] דע"רין לא
נאסר סתם יינם: [ח] הא
דעבר עבר ואע"ג דבשאר
חליפין אסור באשה:
[ט] גבי השוכר את הפועל
לעשות עמו בין נסך:

ריבוי גרשום

עובדי עבירה ולמה
קורא אותן עובדי עבירה
שעובדו בלא רלא ידעה:
הא עמי ר' יהודה הוא
דאמר חמין אחר הפסח
וכי כנסת פסחים ר"י
יהודה סבר חלחל דאורי'
כתיב חד לפני זמנו
משש שעות ולתעלה חוד
בחד זמנו חד לאחר
זמנו דאי הניח אותו
ועבר עליו הפסח אסור:
וכי מקילין בדרבנן. ג' נסך
חמין אחר הפסח אבל
שחיטה דאורייתא לא
מקילין: ליבא מסייע'
ליה הכל שוחטין כלומר
לרבא מסייע דאמר מומר
אכל נבילות לחיבתן
ברוך סבין ונתן לו ונתן
לאכול משחיטתו: אלא
פשיטא מומר לערלות.
כלומר ישראל הוא אלא
שאני רוצה לטול:
כיון דרש ביה. כלומר
דניצל לאכול נבילות:
סתם יינם הוא. כלומר
הו' סתם יינם שלא
פירש לנסך יינ' לע"י:
ועובדיה לא הו' פסק
לזבח יהושפט ולגבריה:
ודלמא גבריה דאחאב
הו' מעלה. כלומר והם
חשבו ליהושפט וגבריה

מותר מיד מפני שהן מחליפין. פירוש מותר בהנאה למוכרו או להחליטו לפועלים עובדי כוכבים או לכלבים אבל לישראל אסור בהנאה דגורו על פתן של עובדי כוכבים יא"ג כדפירש ר"ת דבגלגל איירי דמותר בהנאה והשמה א"ש דלא תקשי י"היכי סבריה דלחמי כרבי יהודה הא אית ליה צפ' כל שעה ופסחים דף כח: דחמין של עובד כוכבים שעבר עליו הפסח אסור בהנאה אלא בגלגל איירי ומחלפי הגלגל של עובדי כוכבים שלשו אחר הפסח ומותר מיד דלחמי היינו שפירש ומה שפירש בקונטרס שמרויחין ללדין מיהא שרי דאין מופס את דמיו דדוקא לדידיה אסור שכל לו ממנת חמין בפסח ונראה שמרויחין נמי לגבי דידיה למאי דס"ד השתא דהו' דאורייתא דמחליפין לא אסור אלא מדרבנן כמו שפירש בקונטרס בע"ז בפרק רבי ישמעאל (דף נז: ג) גבי כי חרס הוא ודריש הוא למעוטי ערלה וכלאי הכרס שלש מדרס וקדש דמיהס מקודשת ופי' בקונטרס דדוקא בקדושי אשה אבל בשאר חליפין אסור מדרבנן ונראה שפשוט לו לנר"י דאסור מדרבנן מטעם שפירש כאן דל"כ מצינו דמיס לחמין בפסח ואין זה דיוקא דלפילו יהיו הדמים מותרין כשמכרין מ"מ כיון דלפתלה אסור למוכרו לאו נר דמים הוא ומיהו נראה שיש לאסור מדרבנן דבגדרים פרק השותפין (דף מז: מ) דא"ת רמי נר חמסא קונס פירוש הללו על פלוני מהו מחליפין מ"ש המקדש בערלה נר' מנרין וקדש דמיהס מקודשת ש"מ דחליפין אסורי הגאה הו' דעבר ועדי דלמא לכתלה הוא דלא הא דיעבד עבד יו"ט ומיהו אע"ג דבשאר חליפין אסור בהנאה שרי משום פריה ורביה א"ג לא אסור אלא כגון פירות וכלים שהוא דבר הניכר ונראה שפירש בלא רלא ידעה: הא עמי ר' יהודה הוא דאמר חמין אחר הפסח וכי כנסת פסחים ר"י יהודה סבר חלחל דאורי' כתיב חד לפני זמנו משש שעות ולתעלה חוד בחד זמנו חד לאחר זמנו דאי הניח אותו ועבר עליו הפסח אסור: וכי מקילין בדרבנן. ג' נסך חמין אחר הפסח אבל שחיטה דאורייתא לא מקילין: ליבא מסייע' ליה הכל שוחטין כלומר לרבא מסייע דאמר מומר אכל נבילות לחיבתן ברוך סבין ונתן לו ונתן לאכול משחיטתו: אלא פשיטא מומר לערלות. כלומר ישראל הוא אלא שאני רוצה לטול: כיון דרש ביה. כלומר דניצל לאכול נבילות: סתם יינם הוא. כלומר הו' סתם יינם שלא פירש לנסך יינ' לע"י: ועובדיה לא הו' פסק לזבח יהושפט ולגבריה: ודלמא גבריה דאחאב הו' מעלה. כלומר והם חשבו ליהושפט וגבריה

מוסר מיד. ואע"ג דלא שהה כדי לפנות דודאי עבר עליה הפסח מותר לכשרים לחטול מהחמין מיד: מפני שהן מחליפין. בשל עובדי כוכבים דכיון דמאי לאכול היתירא דחמין של עובד כוכבים שעבר עליו הפסח מותר לא אכל דידיה דחמין של ישראל שעבר עליו הפסח אסור. ואע"ג דהשתא נמי איסור הוא לגביה דהא מהחמין מחמין שעבר עליו הפסח דאי לא ליה ידעין ליה לעובד כוכבים לא הוה יחיב ליה דידיה אפי"ה כל מה דמאי למעבד בהיתירא פורתא עבדי ולדין מיהא שרי דאין לך איסור הנאה מופס חליפין חוץ מעבודת כוכבים והקדש ושביעית. וי"א שאף לעצמו מותר וטעם הוא נידס דל"כ מצינו דמים לחמין בפסח ולשור הנסקל שאם ראה מוכרו לעובד כוכבים ותנן האוכל תרומת חמין בפסח פטור מן החטוין ומדמי ערס: (א) כרביס) יהודה. צפ' כל שעה (פסחים כח:): איסור דאורייתא. ואע"ג דאורייתא היא סמכין אהליפיו: בדאורייתא לא מקילין. כגון נבלה: מי קפני שאני אומר חליפיו. דהו' משמע דלא פשיטא לן דמחליפין ואין הוא דמלין לקולא משום דליסור דרבנן הוא: מפני שהן מחליפין קפני דודאי מחליפין. וא"כ אוקמין לה כר"ש כ"ש דמסייע ליה טפי לרבא דהשתא ומה דרבנן דקילא איסורא ידעינן כהו' דהיכא דמשכח היתירא לא אכל איסורא דרבנן כ"ש נבלה דאורייתא: לימא מסייע ליה. לרבא: מומר' לערלות. מעבט במזלה זו: לא הו' מומר לכל הסורה כולה. ושמיטת פרי: אי מומר לרבא אחר. למזזה אחרת דלא לשמיטה ולא ראיניהו מומר לנבלות: לאוהו דבר. לנבילות לחיבתן ואלטרין לאשמעינן דחליפיו למזזה דחשיד עלה כי מומינן ליה היתירא סמכין עליה: כהיפירא דמי ליה. וליכא למימר לא שניק היתירא ואכיל איסורא דהא (א) היתירא חשיד ליה: אלא מומר. דקתיב לעבודת כוכבים ואלטרין לאשמעינן משום דלחמין מר חמורה עבודת כוכבים שכל באהוספר בה כמורה בכל חמורה כולה" ופי"ה סמכין עליה כרז ענן כו': אחאב וקיעמו חזינן כהו' דעובדי עבודת כוכבים הו' ונבלה לא אשכחן כהו' דפקרי ואיכא למימר דלמא דעבודת כוכבים מקף עליהו ג' ויהושפט דדיק גמור היה: מיוצג זבח. שהיה סבור שאכלו' עמו: מיכל לא אכל. יהושפט: ופי"הו. לעלות ואל רמות (לרלות) לפינוי אכל אדם דלרין לאכילה עיקר הסתה דידיה בהנאה ושמה: מאי שנא שפיה. מירכולא הוא: אכילה נמי. בנימוחא: ספס יינם הוא. שלא ראיניהו שנסכו לעבודת כוכבים דליתסר' דכתיב (דברים נז) ישמו יין נכיסם ואפילו השבת ליה מומר לכל חמורה כולה שרי דעדין לא נאסר יינם: של עובדי כוכבים דמ"ח דבר דמלמדי שמהו והלל הוא: לא הו' ספס. לא היה מספיק לצד לשחוט לכוס: שבעת אלפים (ב) הכרס: אשר לא כרעו לבעל. באחאב כמבי: גברי דאחאב. הממונים על ביתו ושוחטין לו וכיון דהו' צבית אחאב לא הו' ידאין ליה: על ציחו ולדיק גמור היה: על

על